

Zákon o svobodném přístupu k informacím a knihovny

Miroslav Jurman / Nejvyšší správní soud / e-mail: miroslav.jurman@nssoud.cz
Věra Jurmanová Volemanová / Ústřední knihovna a Kabinet informačních studií a knihovnictví
 FF MU / e-mail: volemano@phil.muni.cz

Zákon o svobodném přístupu k informacím je nástrojem otevřené veřejné správy. Jeho smyslem je poskytnout veškeré informace, které veřejné instituce uchovávají. Zákon stanovuje výjimky, na které se povinnost poskytovat informace nevztahuje.

Knihovny jsou ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v trojí možné roli. Jsou:

- 1) informačními institucemi, jejichž smyslem je pomoci uživatelům získávat údaje a informace od jiných organizací či institucí,
- 2) institucemi, prostřednictvím nichž mohou být informace zveřejněny a opakovaně vyhledány,
- 3) povinnými subjekty dle zákona o svobodném přístupu k informacím, na které mohou být směřovány dotazy občanů.

Článek podrobněji pojednává zejména o třetím bodu a stručněji o bodu prvním a druhém. Text by měl veřejným knihovnám v ČR posloužit jako základní orientace v problematice zákona o svobodném přístupu k informacím.

Knihovna v pravém slova smyslu, tedy instituce, která „*vybírá a zpřístupňuje knihovní materiály a služby dle odborných hledisek a nikoliv politických, morálních a náboženských názorů*“¹ a která „*umožňuje rovnoprávný přístup k materiálům a službám všem uživatelům, bez diskriminace z důvodu rasy, přesvědčení, pohlaví, věku či jiného důvodu*“² je ze své podstaty spjata s demokratickou společností a jejími principy.

K jednomu ze základních a zásadních demokratických principů patří princip publicity³. Dle tohoto principu by mělo být občanovi poskytnuto maximum informací shromažďovaných, zpracovávaných a uchovávaných veřejnými institucemi. Stanoveny jsou pouze výjimky, kdy informace veřejnosti nelze poskytnout (ochrana zájmů a bezpečnosti společnosti, ochrana soukromí fyzických osob, ochrana obchodního tajemství a další). Opakem principu publicity je princip důvěrnosti. Na základě něj nejsou občanům poskytovány žádné informace, až na konkrétní výjimky.

V prvním případě (princip publicity) je aktivním účastníkem sám občan. Přístupné jsou téměř všechny informace a je na něm, které si vybere a bude čerpat. V druhém případě je aktivním reprezentantem stát, který vybere, jaké z uchovávaných informací občanovi zpřístupní.

Právo na informace je zajištěno v ČR Listinou základních práv a svobod, konkrétně článkem 17. Právo na informace pak provádí zákon č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o svobodném přístupu k informacím (dále jen ZSPI). Knihovny se ve vztahu k tomuto zákonu mohou ocitnout ve třech pozicích, a to 1. jako informační instituce, jejichž smyslem je pomoci uživatelům získávat údaje a informace od jiných organizací či institucí, 2. jako instituce, prostřednictvím nichž mohou být informace zveřejněny a opakovaně vyhledány, 3. jako povinné subjekty dle ZSPI, na které mohou být směřovány dotazy občanů.

¹ IFLA. *Prohlášení o knihovnách a intelektuální svobodě* [online]. 1999 [cit. 2004-08-20]. Dostupný z WWW: http://www.ifla.org/faife/policy/iflstat/iflstat_cz.htm.

² Tamtéž.

³ KUŽILEK, Oldřich; ŽANTOVSKÝ, Michael. *Svoboda informací : svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. Praha : Linde Praha, a.s., 2002. **ISBN 80-7201-318-1**. s. 15.

Ad 1) Knihovny jako informační instituce, jejichž smyslem je pomoci uživatelům získávat údaje a informace od jiných organizací či institucí

Smyslem existence knihoven je vybírat, získávat, shromažďovat a organizovaně uchovávat informační zdroje a zpřístupňovat je uživatelům. Krom toho by knihovny měly uživatelům zprostředkovávat přístup k informačním zdrojům, které samy ve svých fondech nemají.

Může jít o zdroje získávané prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby⁴ a nebo i o „zprostředkování informací z vnějších informačních zdrojů, zejména informací ze státní správy a samosprávy“⁵. Knihovny tedy mohou nebo by pravděpodobně dokonce podle knihovního zákona měly poskytovat uživatelům mj. pomoc při získávání informací z veřejných institucí, včetně získávání informací v režimu ZSPI.

Mimo to i IFLA (International Federation of Library Associations and Institutions) považuje rovný přístup jednotlivců i společností k informacím za zásadní pro jejich další rozvoj⁶.

Knihovny by se proto měly samy seznámit se ZSPI nejen proto, že jsou povinnými subjekty dle uvedeného zákona (ad 3), ale také a zejména proto, že tím mohou být prospěšné a nápomocné svým uživatelům. Tato skutečnost nemusí být nevýznamná i v kontextu uvažování o dalším vývoji, smyslu a funkcích knihoven v měnící se informační, resp. znalostní společnosti.

Ad 2) Knihovny jako instituce, prostřednictvím nichž mohou být informace zveřejněny a opakovaně vyhledány

Knihovny mohou fungovat jako nástroj zveřejnění a zpřístupnění informací na základě zákona č. 37/1995 Sb., o neperiodických publikacích (povinný výtisk) a dále pak na základě ZSPI. ZSPI v § 3, odst. 5 definuje zveřejněnou informaci jako informaci, která „může být vždy **znovu vyhledána a získána**, zejména vydaná tiskem nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, vystavená na úřední desce, s možností dálkového přístupu nebo **umístěná ve veřejné knihovně**“.

ZSPI tedy počítá s veřejnými knihovnami jako s jedním z nástrojů či možností pro spolehlivé a trvalé zveřejnění a uchování informací ze státní správy a veřejných institucí. K tomuto může dojít buď běžným akvizičním procesem, nebo např. tím, že zřizovatel nařídí knihovně zařadit do fondu dokument, který z určitého důvodu potřebuje zpřístupnit veřejnosti.

Ad 3) Knihovny jako povinné subjekty dle ZSPI, na které mohou být směřovány dotazy občanů

Veřejné knihovny dle knihovního zákona jsou v naprosté většině případů financovány z veřejných prostředků. Měly by tedy sloužit občanům nejen tím, co je smyslem jejich existence (tzn. vybírat, shromažďovat, uchovávat a zpřístupňovat informace), ale i poskytovat občanům informace o sobě a o tom, jak a k čemu svěřené prostředky využívají a přeměňují (např. na zdroje a služby).

Podle § 2 odst. 1 ZSPI jsou tzv. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a **veřejné instituce**. Již z tohoto vymezení je zřejmé, že veřejná knihovna je povinným subjektem dle ZSPI, jelikož je bezpochyby veřejnou institucí. K témuž závěru lze dospět rovněž na základě skutečnosti, že zřizovateli knihoven

⁴ § 4, odst. 1a) a § 14 zákona č. 257/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (knihovní zákon).

⁵ § 4, odst. 1c) zákona č. 257/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (knihovní zákon).

⁶ IFLA. *Core values* [online]. 2007 [cit. 2008-02-17]. Dostupný z WWW: <http://www.ifla.org/III/intro00.htm#CoreValues>.

obvykle jsou územní samosprávné celky (obce a kraje), popřípadě stát prostřednictvím ministerstva kultury či jiných státem zřízených a financovaných institucí, tedy opět povinné subjekty podle ZSPI.

Jak bylo již výše naznačeno, základní zásadou, na níž je ZSPI založen, je otevřenost veřejné správy, pročez je nutno při výkladu jednotlivých ustanovení zákona a jeho aplikaci v praxi mít na paměti, že občan má právo vědět vše, co mu není zákonem výslovně zapovězeno. Zároveň je ovšem nutno zdůraznit, že výše uvedený text § 2 odst. 1 ZSPI v sobě zahrnuje i omezující pravidlo, jímž je vázanost poskytovatelů informací na působnost povinného subjektu. Knihovna je tudíž povinna v režimu ZSPI poskytovat jen informace, které se týkají jejího provozu, financování, organizační struktury, knihovního fondu apod., nikoli již informace o jejím zřizovateli, o dění v regionu atd. Na následujících řádcích se pokusíme nastínit základní pravidla řízení o žádostech o informaci podle ZSPI a nabídnout možná opatření, která by mohla být v jednotlivých knihovnách učiněna v zájmu řádné aplikace zákona.

Na rozdíl od mnoha jiných zákonů lze v ZSPI vyzorovat snahu o nejvyšší možnou neformálnost řízení, a to především v případech, kdy nedochází mezi žadatelem o informaci a povinným subjektem ke sporu. Žádost o informaci tak může občan podat i ústně a je-li jí vyhověno, zůstane vše jen v této rovině. V žádném případě nelze po žadateli, který se na knihovnu obrátí s ústní žádostí o informaci, požadovat, aby tuto podal písemně (např. na speciálním formuláři) či aby pracovníkovi knihovny prokazoval svou totožnost. Neposkytne-li pracovník knihovny žadateli informaci na základě ústně podané žádosti (např. protože ji v daný okamžik nemá k dispozici), musí žadatel podat žádost písemně. Písemně podaná žádost již vyžaduje splnění určitých formálních náležitostí, jež § 14 odst. 2 ZSPI vymezuje takto: *„Ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a případnou adresu pro doručování.“* Z tohoto vymezení vyplývá, že k tomu, aby knihovna byla povinna postupovat podle ZSPI, musí být v žádosti výslovně uvedeno, že se jedná o žádost podle ZSPI. Tím samozřejmě není myšleno, že žadatel je povinen uvádět přesný název zákona nebo číslo, pod nímž byl zákon uveřejněn ve Sbírce zákonů, postačí, je-li odkaz na tento zákon zřejmý. Za písemnou žádost se považuje též žádost podaná elektronicky (e-mailem), a to bez ohledu na to, zda je opatřena elektronickým podpisem podle zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, či nikoli.

Prvním doporučením pro jednotlivé knihovny je, aby si v rámci své organizační struktury určily odpovědného pracovníka, který se žádostmi o informace podle ZSPI bude na tomto pracovišti zabývat. ZSPI totiž mj. vyžaduje, aby v rámci povinně zveřejňovaných informací⁷ podle § 5 každý povinný subjekt *„ve svém sídle a svých úřadovnách na místě, které je všeobecně přístupné, zveřejnil místo a způsob, jak získat příslušné informace, kde lze podat žádost či stížnost, předložit návrh, podnět či jiné dožádání, jakož i umožnil pořízení jejich kopie“*. Vzhledem k rozsahu této povinnosti lze každé knihovně doporučit, aby takové informace měla především na svých internetových stránkách (slovy zákona *„způsobem umožňujícím dálkový přístup“*), provozují-li je, a v tištěné podobě na místě,

⁷ § 5 ZSPI ukládá povinným subjektům pro informování veřejnosti zveřejnit dále též důvod a způsob založení povinného subjektu, včetně podmínek a principů, za kterých provozuje svoji činnost, místo, lhůtu a způsob, kde lze podat opravný prostředek proti rozhodnutí povinného subjektu o právech a povinnostech osob, a to včetně výslovného uvedení požadavků, které jsou v této souvislosti kladeny na žadatele, jakož i popis postupů a pravidel, která je třeba dodržovat při těchto činnostech, a označení příslušného formuláře a způsob a místo, kde lze takový formulář získat, postup, který musí povinný subjekt dodržovat při vyřizování všech žádostí, návrhů i jiných dožádání občanů, a to včetně příslušných lhůt, které je třeba dodržovat, přehled nejdůležitějších předpisů, podle nichž povinný subjekt zejména jedná a rozhoduje, které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace a které upravují další práva občanů ve vztahu k povinnému subjektu, a to včetně informace, kde a kdy jsou tyto předpisy poskytnuty k nahlédnutí, sazebník úhrad za poskytování informací, výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací (§18), adresu elektronické podatelny, právní předpisy vydávané v rámci jejich působnosti.

kde jsou k dispozici informace pro uživatele, nebo na jiném podobném místě. Stejným způsobem je pak knihovna povinna zveřejňovat též informace, které poskytla na individuální žádost. Uvedená povinnost však v sobě neskrývá jen negativa, ale též výhody, a to v podobě možnosti žadatele odkázat na takto zveřejněnou informaci. Dotáže-li se tedy žadatel např. na počet knih pořízených do knihovny v loňském roce, což je informace dostupná např. z výroční zprávy knihovny, jež je zveřejněna na internetu, může mu být v odpovědi toliko sděleno, jakým způsobem si může informaci vyhledat, a žádost je vyřízena. To neplatí pouze v případě, že by žadatel přesto trval na přímém poskytnutí informace, neboť potom mu musí být informace přímo poskytnuta.

Pracovník posuzující konkrétní žádost o informaci týkající se působnosti knihovny musí především zjistit, zda obsahuje výše zmíněné náležitosti a zda je žádost o informaci dostatečně konkrétní. Není-li tomu tak, musí do sedmi dnů⁸ žadatele vyzvat k opravě či doplnění údajů. Pokud žadatel žádost nedoplní či nezpřesní do třiceti dnů, knihovna ji odloží. Pro odložení ZSPL nepředepisuje žádnou konkrétní formu, a proto lze doporučit, aby taková skutečnost byla jen u žádosti poznamenána. Pokud žadatel požaduje informaci netýkající se působnosti knihovny, pak bude i tato žádost odložena, v takovém případě je ale na místě to žadateli sdělit a je-li to možné, odkázat jej na úřad, jehož působnosti se požadovaná informace týká. Je-li příslušnému pracovníku takový povinný subjekt znám, může žadost přímo tomuto subjektu postoupit a žadateli to sdělit. Je-li žádost o informaci dostatečně konkrétní a není důvod pro její neposkytnutí (viz níže), má knihovna k poskytnutí informace lhůtu patnácti dnů. Tuto lhůtu si může prodloužit maximálně o deset dnů, avšak jen v případě, jsou-li pro to závažné důvody⁹. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

Při poskytování vyžádaných informací může pracovník knihovny narazit též na problém, v jaké podobě je žadateli poskytnout. ZSPL dává právo volby žadateli, jeho přání je tak knihovna povinna respektovat. Tudíž i když požádá žadatel o informaci elektronicky, vyjádří-li v ní své přání obdržet ji písemně (a naopak), musí mu být vyhověno. Rovněž si lze představit, že obzvláště rozsáhlé informace může žadatel požadovat např. na nosiči dat, v současnosti asi nejčastěji na CD. V této souvislosti vyvstává otázka, zda lze po žadateli požadovat úhradu nákladů spojených s poskytnutím informace. Ustanovení § 17 odst. 1 ZSPL stanoví: „**Povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací**“. Knihovna by si proto měla v součinnosti se svým zřizovatelem stanovit ceník úhrad nákladů, v němž dopředu a jednoznačně určí zejména částky požadované za jednu stranu fotokopie, pořízení nosiče dat či odeslání žadateli. Některé povinné subjekty využívají výše zvýrazněného textu umožňujícího požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací k tomu, aby stanovovaly cenu za práci osoby vyřizující jakoukoli žádost, což je ale praxe v rozporu se ZSPL, již lze napadnout stížností a event. i správní žalobou. Nelze tedy zpoplatňovat vyřizování jakékoli žádosti o informaci, ale pouze a jen té, jejímuž vyřízení a poskytnutí by předcházelo mimořádně rozsáhlé vyhledávání. V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je v takových případech podmíněno zaplacením požadované úhrady.

⁸ Při počítání lhůt se nejedná o pracovní dny, ale o dny kalendářní, přičemž končí-li lhůta v nepracovní den, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

⁹ § 14 odst. 7 je vymezuje takto: „vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost; vyhledání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti; konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti“.

Pokud žadatel do šedesáti dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Naopak nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli uvedenou oznamovací povinnost, ztrácí nárok na úhradu nákladů.

Při poskytování informací žadatelům musí knihovna též zvažovat, zda neexistuje některý z důvodů, pro nějž by bylo nutno informaci odepřít. Tyto důvody jsou v ZSPI vymezeny v § 7–11. My se zde jen stručně zmíníme o některých z nich, které by se mohly v knihovnách objevit. Především jde o ochranu osobních údajů¹⁰, ochranu utajovaných skutečností, ochranu autorských práv či ochranu obchodního tajemství, která chráněna být musí. Existují ale též důvody, pro něž knihovna může odmítnout informaci poskytnout, a to pokud se informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, nebo jde-li o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu¹¹. Při omezování poskytnutí informace však platí zásada minimalizace spočívající v tom, že odepřít lze jen tu část informace, která se k omezujícímu důvodu vztahuje, nikoli celou informaci, je-li možné jejich oddělení či jiná úprava. Typicky nelze odmítnout poskytnutí informací např. v podobě obchodní smlouvy s odůvodněním, že je v ní obsaženo jedno rodné číslo (adresa, datum narození apod.), které je nutno chránit jako osobní údaj, pokud je možno takovou ochranu zabezpečit např. začerněním v textu nebo vypuštěním příslušné části dokumentu. Zásada minimalizace platí rovněž časově, informaci lze tedy odepřít pouze po dobu, po kterou důvod omezení trvá, nikoli definitivně (typicky to platí např. u obchodního tajemství, které se po určité době může stát všeobecně známou informací). O odepření poskytnutí informace vydává povinný subjekt rozhodnutí, v němž musí důvod odepření konkrétně uvést. To platí i v případech, v nichž je částí žádosti vyhověno a částí ne, přičemž rozhodnutí se musí týkat samozřejmě pouze části, v níž je informace odepřena.

Neúspěšný žadatel se může proti rozhodnutí o odepření informace bránit odvoláním (§ 16 ZSPI). Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení odvolání a nadřízený orgán rozhodne o odvolání do patnácti dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. V případě, že povinný subjekt nemá nadřízený orgán, rozhoduje o odvolání (v daném případě o tzv. rozkladu) hlava povinného subjektu. Z výše uvedeného vyplývá pro knihovny poslední důležité doporučení. ZSPI totiž nestanoví, kdo (tj. osoba v jaké konkrétní pracovní pozici) má o žádostech rozhodovat v prvním stupni a kdo jako nadřízený orgán. Záleží tedy na dohodě knihovny a jejího zřizovatele, jak si tento postup upraví. Lze jen doporučit, aby u velkých knihoven rozhodoval v prvním stupni určený pracovník a jako odvolací nadřízený orgán např. ředitel(ka) knihovny, u menších pak vedoucí knihovny v prvním stupni a orgán zřizovatele (např. rada obce či kraje) jako nadřízený orgán. Možné jsou i další varianty a v praxi je třeba vždy konkrétně vážít, jaká úprava bude v zájmu rychlosti a hospodárnosti řízení nejlepší.

Odvolací orgán může rozhodnutí povinného subjektu potvrdit, může jej zrušit a věc mu vrátit s tím, aby informaci poskytl, nebo věc převzít a informaci poskytnout sám. Z praktického hlediska lze rovněž poukázat na možnost, kterou má povinný subjekt, pokud na základě podaného odvolání zjistí, že při rozhodování pochybil. Pokud se totiž rozhodne informaci zcela poskytnout, nemusí postupovat odvolání nadřízenému orgánu,

¹⁰ Povinnost chránit osobní údaje má knihovna na základě zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

¹¹ Protože ZSPI umožňuje přístup k informacím též osobám zneužívajícím jeho otevřenost v rozporu s jeho účelem, je přinejmenším vhodné, aby si jednotlivé knihovny vnitřním pokynem upravily např. způsob zabezpečení knih (resp. alespoň na vnitřní pokyn odkázaly v níže uvedeném případě). Pokud tak neučiní a dodavatelská firma technologií nechrání jako své obchodní tajemství, pak nelze vyloučit, že se některý z čtenářů rozhodne požádat o informaci, jak knihovna zabezpečuje své knihy proti krádeži, a knihovna bude muset takovou informaci poskytnout, protože nenalezne důvod, který by umožňoval její neposkytnutí.

ale toliko poskytne požadovanou informaci. Zcela mimo rámec tohoto příspěvku ponecháváme soudní přezkum rozhodnutí o odepření poskytnutí informace, který by po rozhodnutí nadřízeného orgánu následoval na základě podané správní žaloby nejprve před krajským soudem a případně na základě kasační stížnosti též před Nejvyšším správním soudem.

Odvolání je opravným prostředkem umožňujícím neúspěšnému žadateli domáhat se poskytnutí informace v případech, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odepření. ZSPI zná ještě další opravný prostředek, jímž je stížnost (§ 16a ZSPI). Tu může žadatel podat v případech netýkajících se bezprostředně samé podstaty informace (jejího odepření), ale procesních pochybení povinného subjektu. Zejména jde o případy, kdy povinný subjekt vůbec nereaguje na žádost o informaci a marně uplynula lhůta k jejímu vyřízení, dále o případy částečného vyhovění žádosti, aniž by o zbytku bylo vydáno rozhodnutí o odepření, a v neposlední řadě též v případech nesouhlasu žadatele s výší stanovené úhrady za poskytnutí informace. Stížnost se podává ve lhůtě třiceti dnů (od uplynutí lhůty či od doručení sdělení o výši požadované úhrady) u povinného subjektu, který ji do sedmi dnů postoupí nadřízenému orgánu. Tento do patnácti dnů o stížnosti rozhodne.

Přejeme všem knihovnám, aby se vypořádaly se ZSPI ke spokojenosti své a zejména svých žadatelů či uživatelů.

Zdroje:

IFLA. Core values [online]. 2007 [cit. 2008-02-17].

Dostupný z WWW: <http://www.ifla.org/III/intro00.htm#CoreValues>.

IFLA. IFLANET [online]. 1999- [cit. 2008-02-17]. Dostupný z WWW: <http://www.ifla.org>.

IFLA. Prohlášení o knihovnách a intelektuální svobodě [online]. 1999 [cit. 2004-08-20].

Dostupný z WWW: http://www.ifla.org/faife/policy/iflstat/iflstat_cz.htm.

KUŽÍLEK, Oldřich; ŽANTOVSKÝ, Michael. *Svoboda informací : svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. Praha : Linde, 2002. ISBN 80-7201-318-1.

Portál veřejné správy : Knihovní zákon [online]. c2003 [cit. 2008-02-17].

Dostupný z WWW:

http://portal.gov.cz/wps/portal/_s.155/701?number1=257%2F2001&number2=&name=&text=

Web pro otevřenost veřejné správy [online]. c2003 [cit. 2008-02-17].

Dostupný z WWW: <http://www.otevrete.cz>.